

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright
29. 04. 2013.

Jean Weir

Suđenje
Revolucionarnoj borbi
Izjava pred specijalnim
sudom Koridallosa

Jean Weir
Suđenje Revolucionarnoj borbi
Izjava pred specijalnim sudom Koridallosa
10/09/2012

Prijevod s engleskog: K.
325.nostate.net 17. travnja 2013.

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

10/09/2012

Želim odmah naglasiti da stojim ovdje kao neprijatelj Države i društva¹. Ono što se naziva društvom nije živahna zajednica koja dijeli društvena dobra i životne užitke, već sumorna organizacija nejednakosti i eksploatacije putem društvenih uloga i zabrana. Zakon je bodljikava žica koja sve drži na okupu, i toliko je internaliziran da je nesvjesni temelj svakodnevnih navika i rutina čak i onih koji ga provode. Mediji oblikuju mišljenja kako bi održali konsenzus i ustupanje odgovornosti pojedinca organu institucionaliziranog terora – Državi. Država, koja uključuje i njene podanike, temelj je svih današnjih društvenih odnosa, pa i ovog današnjeg u sudnici.

Došla sam se suočiti s neprijateljem unutar ovih bedema Državnog terora jer su me pozvala tri druga iz Revolucionarne borbe. Nisam došla pokrenuti dijalog o ovim drugovima ili nekome drugom. Moja prisutnost čin je solidarnosti i nastavak moje anarhističke borbe. Ovaj sudski proces barem je odbacio svaki trag demokratske obmane, razotkrivajući pravu prirodu moći. Nemoguće je prijeći preko činjenice da se ovaj postupak odvija u zatvoru, najvećem zločinu koji je čovjek počinio nad drugim čovjekom, a fizička blizina suca i tamničara neuobičajeno je, iako ne namjeravano očitovanje istine. Sudac je ništa bez tamničara. Tamničar je ništa bez suca. Oni su jedno i snose jednaku odgovornost za svoja djela. Teroristi i kriminalci su oni koji služe Državi i kapitalu, a ne oni koji nastoje preživjeti ili se bore protiv svijeta sukoba, rata, siromaštva i eksploatacije.

U kontekstu ove borbe čula sam za anarhista Nikosa Maziotisa. Bio je u opasnoj fazi štrajka glađu zato što je odbio nositi uniformu i postati plaćenik Države. U to vrijeme su i mnogi anarhisti u Italiji gdje sam

---

¹ Revolucionarna borba je anarho-komunistička grupa urbane gerile. Članovima i optuženima „sudila” je grčka država – više informacija na revolutionarystruggle.case.noblogs.org, a pozadina slučaja i presuda od 4. aprila 2013. (sh-contrainfo.espiv.net/2013/04/06/atina-slucaj-revolucionarna-borba-petoro-anarhista-osudeno-u-prvostepenom-postupku) dostupni su na stranici sh-contrainfo.espiv.net/tag/revolucionarna-borba. Jean Weir je insurrekcionistička anarhistkinja iz Ujedinjenog Kraljevstva, koju su članovi Revolucionarne borbe pozvali da govori na njihovom suđenju, koje su pretvorili u „suđenje” državi i kapitalističkom sistemu. Web stranica Jeaninog izdavačkog/distribucijskog projekta Elephant Editions: www.elephanteditions.net

živjela također odbijali služiti vojsku, radije odlazeći u zatvor nego u oružane snage koje održavaju klasnu podjelu i nasiljem guše svaki pokušaj oslobođanja, ali i zato što je vojni rok jedan od sredstava kojima Država stvara uzorne građane, bez osobnosti, individualnosti i sposobnosti razmišljanja vlastitom glavom.

Već sam bila svjesna anarhističke borbe, važnosti anarhističke borbe u Grčkoj uz bok eksploatiranih, studenata, vozača autobusa, nastavnika, stanovnika sela poluotoka Halkidiki itd., i čitala sam nadahnjujuća izvješća o njihovim aktivnostima i o represiji koju Država vrši nad njima. No, Nikos Maziotis je, a da nije ni znao, potaknuo moj dolazak u Grčku. Došla sam u Atenu zbog njegovog suđenja 1999. godine, da mu svojim prisustvom iskažem solidarnost. Tada sam otkrila divlju ljepotu anarhističkih drugova u Grčkoj, njihovu strast za slobodom koja se neposredno izražava na tisuće načina i ne prestaje rasti i jačati, nadahnjujući nekonformiste diljem planete. Posebno su me tada zadivile dvije stvari. Prvenstveno i prije svega nepokolebana hrabrost i dostojanstvo Nikosa Maziotisa pred nositeljima moći i privilegija. Njegova izjava sudu, njegova afirmacija kao čovjeka, pojedinca, revolucionara, anarhista, učinjena je gledajući u uperene cijevi suda, ne brinući o posljedicama u godinama zatvoreništva koje slijedi. Ono što je on taj dan rekao klasik je anarhističke teorije o potrebi za osobnim nasilnim napadom na klasnog neprijatelja i ja sama sam je pomogla širiti na engleskom jeziku (tekstom, ali nadam se i napadima). Inspirirao je drugove i pobunjenike diljem svijeta. Zapanjila me, a od tada utječe i na mene, trenutna solidarnost tolikih drugova, bez posrednika, bez tabua o tzv. nasilju koji koči opravdani gnjev eksploatiranih. Izrazili su solidarnost na jedini autentičan način, nastavljajući borbu, svjestan napad na profite šefova i instrumente represije, čak, i nadasve, kad je klasni neprijatelj u svojoj punoj snazi štitio vlasništvo i aroganciju vladara planeta. Svatko svojim vlastitim sredstvom, svatko na vlastitu odgovornost.

Oružana borba je na sudu. Anarhisti također. Da bi ijedna borba bila vrijedna tog imena, mora biti naoružana i samoorganizirana, daleko od bilo kakvog ustupanja samoproglšenim predstavnicima radničkog pokreta koji su ih sramotno izdali i surađivali sa šefovima upravljajući onima koji nemaju išta za izgubiti osim svojih okova. Anarhisti se protive hijerarhiji, što se odnosi i na oružje koje se koristi u borbi. Naoružanje

solidarnost je borba i borba je solidarnost . . .) prevedene su na mnoge jezike, kao nastavak i jačanje revolucionarne solidarnosti u napadu. To je dovelo do različitih tipova napada, od postavljanja transparenta, sabotaže, paljenja banaka i represivnih struktura, rasprava, međunarodnih okupljanja, publikacija, plakata, itd. i bilo je izvor inspiracije anarhistima svuda u svijetu.

U vrijeme kad je život u zalogu Kapitalu i postao je tek pitanje računice, gdje mediji ljude svakodnevno bombardiraju bilijunskim iznosima dok se ovi bore za preživljavanje i da nahrane djecu, Revolucionarna borba značajno je utjecajala na one koji krizu vide ne kao nešto što se treba preusmjeriti i ispraviti, nego izravno suočiti i uništiti, zajedno s radom i čitavom ekonomijom. Siromaštvo neće nestati sve dok ne uništimo rad, jer je ono stanje koje prisiljava ljude da troše svoje živote radeći zatupljujuće poslove za bijednu plaću.

Milijuni mladih diljem planete osjećaju se beskorisno i beznadno zbog rastuće nezaposlenosti. Vrijeme je da ukinemo rad i uzmemo svoje živote natrag. Rad je zločin, ideološka i fizička prijevara ljudi, životinja i Zemlje, u korist malene elite, ali u koju vjeruje i brani je čitavo društvo, i eksploatatori i eksploatirani. Riječima Hermana J. Schuurmana, jednog od utemeljitelja Mokergrøepe, skupine mladih proletera, 1923. je napisao: „Želimo stvarati kao slobodni ljudi, a ne raditi kao robovi; stoga ćemo uništiti sistem ropstva. Kapitalizam postoji jedino zahvaljujući radu radnika, pa ćemo ga sabotirati i ukinuti. Ukoliko ne radimo na uništenju kapitala, radimo na uništenju ljudskosti! Ne želimo da nas kapitalizam uništi, zato ćemo mi morati uništiti kapitalizam.”

Ne znam da li se drugovi iz Revolucionarne borbe zalažu za ukidanje rada, ali k tome nas vodi sveukupna borba za uništenje postojećeg, bez kompromisa ili polovičnih mjera.

anarhista čine ideja, predožba slobode i potreba za ukidanjem ne samo nejednakosti i siromaštva, nego i autoriteta, hijerarhije i pokoravanja. Oni se mogu organizirati i krenuti u napad sami, bez vođa, te potaknuti druge na isto. Riječi, kamenje, pištolji, vatra, dinamit, molotovljevi kokteli, grafiti, maljevi, pile, teorija, analiza, prepoznavanje klasnog neprijatelja koji se mijenja kako bi ostao isti, strojnice, sprejevi, bazuke, samo su neka od oružja za samoupravljeni napad.. (Zaboravila sam praćku, *la fionda*..) Svi oni udružuju se u destruktivnoj zaigranoj alkemiji daleko od pogubne logike suđenja. Čak i kad je klasni neprijatelj oboren, to je nešto što treba učiniti.

Anarhisti preziru slijepo institucionalizirano nasilje Države, s arsenalom uniformiranih robota, omamljivača, tenkova, dronova, otrovnih plinova, granata, palica, čizmi, oklopnih vozila, CCTV kamera, helikoptera koji nam lete nad glavama, sudova, zatvora, koncentracijskih kampova, borbenih zrakoplova, raketa, institucionalizirane religije, medija, manipulacije ljudima itd. Jedino Država posjeduje moć da šalje ljude u smrt ili da ubijaju, uvijek uz blagoslov svećenika, nakon što su od rođenja u njih usadili patriotizam i ksenofobiju. Grčka je prva zemlja koja je protiv gerile u planinama koristila napalm. Sada, u povijesnoj ironiji, upotrebljava nervni plin uvezen iz Države Izrael koja, nakon što je milijune Palestina izbacila iz njihovih domova da jedva preživljavaju u kampovima, svoj legitimitet temelji na ubijanju 6 milijuna židova plinom od strane druge Države prije više od pola stoljeća.

Anarhisti se protive zatvoru čak i za svoje neprijatelje i dobro znaju da će, kad se uništi postojeći način proizvodnje i društvena dobra budu pripadala svima, svakome u skladu s njegovim potrebama, od svakoga u skladu s njegovim željama, ostati malo povoda za sukobe. Država će učiniti sve što može kako bi omela borbu za slobodu u svim njenim oblicima i sredstvima. Od početka anarhističkog pokreta sredinom 19. stoljeća organi moći su uvijek osobito nasilno postupali s anarhistima jer Država, svaka Država, bila ona crvena, crna ili šarena socio-demokratska inačica, ne može tolerirati slobodu, bila ona u obliku ideja ili samoorganizirane akcije eksploatiranih. Mogla bih dati brojne primjere, ali mislim da nema vremena, pa ću krenuti dalje. Država, naravno, nije masakrirala samo

anarhiste, već sve eksploatirane u njihovim pokušajima samoorganiziranja napada protiv eksploatacije, što smo i vidjeli nedavno u Južnoj Africi kad je 27 rudara ustrijeljeno tijekom prosvjeda zbog uvjeta u rudniku.

Tijekom stoljeća i pol broj anarhista koji su zatvoreni, prognani, giljotinirani, garotirani, smaknuti na električnoj stolici, mučeni, ubijeni u akciji, ubijeni od strane odreda za strijeljanje, pretučeni na živo ime na ulici i ostavljeni da umru u ćeliji, bačeni kroz prozor policijske postaje ili ubijeni u prometnim „nesrećama”, narastao je na više tisuća, a često je i pisana riječ anarhističkog revolucionara kažnjavana jednako strogo kao i metak. Daleko od pokazivanja znakova pokore ili preklinjanja za milost, ovi ponosni borci suočavali su se sa smrću jednako kao i sa životom – bez straha, s ponosnim usklikom *Živjela anarhija! Živjela sloboda!* Zato je Državni delirij istrebljenja bitka izgubljena prije nego je i počela. Na svakog anarhista i pobunjenika kojeg Država smakne, niotkud, iz nesigurnih i neodlučnih, nastaju na tisuće novih. To se ovdje i vidjelo 2008. godine, što je inspiriralo ljude diljem svijeta. Svaku sekundu koju anarhist provede u zatvoru njegov duh jača, širi se izvan zidina i potiče solidarnost koji on ili ona inspirira.

Anarhistička borba je kvalitativna, a ne kvantitativna. Njen cilj nije kontroliranje ili vođenje masa u bitku ili djelovanje u njihovo ime, nego poticanje eksploatiranih i isključenih da se sami bore protiv klasnog neprijatelja i njegovih struktura. Ponekad je obrnuto, pa nakon što neki uzvišeni lakej uzme zakon u vlastite ruke i upuca školarca, pobunjenika, starca u getu ili dijete u predgrađu, nastat će masovna eksplozija gnjeva. Kad anarhisti stanu uz eksploatirane, ne čine to kao njihovi spasitelji, već kako bi se zajedno borili te nastavili i proširili svoj napad, preokrenuli pobune u ustanke. Ponekad je stvarnost drugačija, pa pobunjenici u svojem destruktivnom bijesu nadmaše anarhiste. Proteklih godina u Grčkoj i mnogim dijelovima svijeta raširili su se direktni napadi malih grupa ili pojedinaca na strukture kapitala i Države. Za razliku od 70-ih i 80-ih kad je kapitalizam prolazio divlje restrukturiranje na koje su djelomično, ali ne jedino, odgovorile čvrsto strukturirane marksističko-lenjinističke oružane grupe, od 90-ih je napad poprimio fleksibilniji oblik anarhističkih grupa afiniteta, često bez imena ili akronima. Radnički element borbe više je ili manje nestao zajedno s industrijskom radničkom klasom uslijed robotizacije i operacija u realnom vremenu, zahvaljujući informacijskoj

tehnologiji i posljedičnoj mogućnosti kapitala da iskorištava za bijedne nadnice na drugoj strani planete.

Oružana grupa Revolucionarna borba pojavila se 2003., u vrijeme globalnog antiterorističkog ludila, koje se u Grčkoj preklapilo s uhićenjem grupe 17. novembar, nakon čega je uslijedio istinski medijski delirij. U početku su im mete bili simboli autoriteta i Države – policija, veleposlanstvo SAD-a, Ministarstvo financija i rada, te napad na ministra unutarnjih poslova koji je odgovoran za jačanje represije. Djelovali su direktno, bez potrebe za alibijem masa kako bi udarili na zajedničkog neprijatelja, za vlastito dostojanstvo i dosljednost. Kad je 2008. tzv. financijska kriza postala službena, uz odgovornost Države i banaka, svoje aktivnosti usmjerili su na financijske mete poput burze, Citibanke, Eurobanke itd.

Tijekom čitavog razdoblja grupa je objavljivala opsežne analize koje su zajedno s njihovim akcijama oblikovale jasnu klasnu poziciju, potičući klasu eksploatiranih da ustane i napadne odgovorne. Oni su dio ove nove složene realnosti borbe protiv kapitala i Države, koja teži samoorganiziranom revolucionarnom ishodu. Njihov izbor oružane borbe ne predstavlja se kao cilj sam po sebi, već sredstvo kojim se revolucionarna perspektiva dovodi u prednji plan i iznosi pretpostavka o potrebi za neodgodivim napadom otvorenim diskursom usmjerenim i prema anarhističkom pokretu i širem pokretu eksploatiranih.

Drugovi koji su preuzeli odgovornost za ovu organizaciju su pojedinci već desetljećima aktivni u različitim oblicima borbe anarhističkog pokreta u Grčkoj i poznati su u pokretu i šire. Suočeni s medijskim napadima i širenjem moralne panike nakon njihovog uhićenja, javno su preuzeli odgovornost za organizaciju, dekriminalizirajući je, nasuprot terorističkim napadima medija na umove ljudi, kojima se želio pripremiti teren za konsenzus te podrška za njihovo političko i fizičko istrebljenje od strane represivnih organa Države. Napisali su brojne tekstove kako bi objasnili razloge za napad i potrebu za društvenom pobunom osobito u ovom trenutku kad su, kao i u mnogim drugim dijelovima Europe i svijeta, organizirani kriminal Države, šefovi i banke doveli do daljnjeg otimanja od ljudi praznih šaka koji su na rubu snaga. Poručuju da je potrebno izravno napasti te da strukture kapitala i Države nisu nepobjedive.

Riječi i aktivnosti Revolucionarne solidarnosti [tumač: *eh, mislite Revolucionarne borbe?*] Revolucionarne borbe (da . . . to je ista stvar . . .